

de Sognebøge, paa hvilke Gudstjeneste i sædvanlig Form bliver afholdt i Medfør af Lov 25de Marts 1872 § 1, skal efter Lovforslaget Betalingen lægges af den, der vil benytte Kirken. Naar hen ses til, at Brugen af Varmeapparatet er forbunden med Skid af det, og at den, der besørger Fyringen, skal have vederlag for sit Arbejde, synes det naturligt at fastsætte denne Betaling høiere end netop det forbrugte Værdi, ligesom der ogsaa synes at være Anledning til at lade Synet fastsætte Størrelsen. Ligeledes anser Udvalget det for nødvendigt, at det udtrykkelig i Lovens bestemmes, hvor lang Tid i Forveien og til hvem Forlangende om Kirkens Opvarmning skal rettes, ligesom ogsaa naar og hvor den fastsatte Betaling for Opvarmning skal erlægges.

Der synes ikke at være Tvivl til at betage Kirketiendeieeren, ved Udførelsen af de her omhandlede Arbejder, den ham tilkommende Ret til at kræve Wgt og Arbejde af Sognebeboerne, hvorimod der, for at undgaa Strid om, hvad der skal forstaas ved Gaandlangerarbejde, vel kan være Grund til udtrykkelig at bestemme, at der ved Forlægning af Kirkegaarde ikkun kan kræves Wgt af Sognebeboerne.

Lovforslagets § 9 maa Udvalget paa det Bestemteste fraraade, ligesom det ogsaa maa finde det utilstedeligt, at der i Lovforslaget hjemles Ret til at bruge forskjellig Fremgangsmaade mod Kirketiendeieere, eftersom disse ere een eller flere Personer.

Endelig formener Udvalget, at der, henset til, at hele Byrden efter Udvalgets Forslag paalægges Kirketiendeieeren, kan være Anledning til at give Ministeren for Kirke- og Undervisningsvesenet en noget større Myndighed med Hensyn til Indvismelsen af Lempelser ved Arbeidets Udførelse og foreslaar derfor en lille Ændring af § 10.

Et Mindretal af Udvalget (C. N. Hansen og Ussing) kan vel i de fleste Punkter tiltræde den foranstaaende Udvilling; men hvad Kirkernes Opvarmning angaar, bøvet dette ikke med Flertallet at foreslaa, at det skulde gjøres Tiendeieeren til Pligt, ikke blot efter Bestemmelserne i Lovforslaget at afholde Udgifterne ved Varmeindretningens Anbringelse, men ogsaa at bekoste selve Opvarmningen. Skjøndt Forholdets Natur medfører, at Kirketiendeieerne ikke kunne modsætte sig ethvert forøget Krav, der under forandrede Lidsomstændigheder stilles til dem, blot ved at henvise til, at et saadant Krav ikke tidligere har kunnet stilles, og skjøndt Mindretallet derfor, efter sin Opfattelse af, hvad Tiden fordrer, ikke tror at burde indvende Noget imod den nye Byrde, som Lovforslaget vil have Tiendeieerne paalagt, maa det dog, efterat det i Lov af 19de Febr. 1861 § 5 udtrykkelig er blevet udtalt, at Kirkernes Opvarmning skal være hine uvedkommende, finde det betænkelig, end yderligere at give denne Byrde en

saadan Udvidelse, som Flertallet foreslaar. Vi indstille derfor, at Lovforslagets §§ 4 og 5 (og i Forbindelse dermed § 6) forblive saaledes, som de foreligge i den af Folketinget vedtagne Affattelse, men med en Redaktionsforandring i Begyndelsen af § 5 og med en Modifikation i § 4, som sigter til at give Tiendeieerne nogen Betryggelse for, at den Udgift, som Menigheden kan fordrer, at de skulle afholde til Anbringelsen af Varmeindretninger, dog kun da afkræves dem, naar det med Sikkerhed kan ses at være Menighedens alderlige Ønske, at en Opvarmning skal finde Sted.

§ Henset til det her Anførte foreslaas følgende Ændringer i Lovforslaget.

Til § 3.

af Udvalget:

1) Paragrafen affattes saaledes: „Foretrækker Tiendeieeren at tilvejebringe tilstrækkelig for Begravelsesplads ved Udvidelse eller Forlægning af Kirkegaarden, og dette billiges af Kirkesynet, kan Kirke- og Undervisningsministeren, naar denne finder at dertil er tilstrækkelig Anledning, bevilge, at den til saadant Brug fornødne Jord exproprieres efter Reglerne i Forordningen 23de April 1845 om Jords Afstaaelse til Kirkegaardes Udvidelse.“

Til § 4.

af Udvalgets Flertal (Dassner, Larsen, N. Pedersen):

2) Paragrafen affattes saaledes: „Inden 5 Aar efter denne Løvs Krafttreden skal enhver Kirke være forsynet med Raffelov eller andet Varmeapparat, som er i Stand til at forhøje Varmegraden i Kirken med 6° R., maalt før og efter Indfyringen. Kirkesynet bestemmer, paa hvilket Sted i Kirken Varmeapparatet skal anbringes, hvortimod Tiendeieeren selv tager Bestemmelse om, hvilken Art af Varmeapparat han vil anvende.“

af Udvalgets Mindretal (C. N. Hansen og Ussing):

3) § 2den til 6te Linie udgaa Ordene: „og Kirkesynet . . . Opnaaelse“, og i Stedet derfor sættes:

„kan Kirkesynet, efter at have forvisset sig om, at der paa den i den følgende Paragraf nævnte Maade i det Mindste for eet Aar er tilvejebragt de fornødne Midler til Opvarmningens Sværfsættelse, paalægge Tiendeieeren at anbringe den fornødne Varmeindretning, forsaavidt denne kan indskrænkes til en Anbringelse af saadanne Raffelovne, som almindelig forekomme i Sandelen.“